

Ressonància

Durant el primer confinament, l'any 2020, vaig observar molt la natura del meu jardí i, en particular, els brots de la primavera, símbols de renaixement, en contrast amb el tancament que patíem.

Va ser aleshores quan se'm va acudir associar-hi les mans dels artistes sords que havia tingut l'oportunitat de fotografiar en espectacles en llengua de signes.

Els primers assajos van ser encoratjadors, i a partir d'aquí vaig dedicar molt de temps a buscar elements vegetals que poguessin harmonitzar amb la gestualitat d'aquesta

llengua, amb la forma de les mans, els seus moviments i l'evolució del cos en l'espai, tot gestionant també la densitat de la llum a cada banda.

Aquesta sèrie de díptics vol ser, primer de tot, estètica i poètica. És un homenatge al món de les persones sordes, a la seva comunicació sorprenent, i també un homenatge a la bellesa i la força de la llengua de signes, que sempre m'ha apassionat. He volgut donar visibilitat a aquesta admirable diferència per ajudar a transformar la nostra mirada.

MARIE HYVERNAUD

Fotògrafa autodidacta, vaig caure molt jove dins l'univers de la fotografia humanista. Vaig participar en clubs i col·lectius fotogràfics, però un sentiment d'insatisfacció em va empènyer cap als tallers de fotografia... Allò va ser per a mi un veritable trampolí.

Encara que les circumstàncies de la vida han fet que aquesta passió es manifestés a batzegades, mai no he deixat de fotografiar. Uns anys abans de jubilar-me, m'hi vaig tornar a endinsar amb entusiasme.

Establerta a l'Arieja, em vaig llançar a la recerca de l'autenticitat. El món rural, la natura, l'autenticitat i la coreografia de la llengua de signes formen part dels meus

temes preferits. Dedico molt de temps a treballs de camp que em permeten conèixer gent del territori i artistes sords als quals he fet retrats.

El meu recorregut professional m'ha ajudat molt a comprendre la comunicació entre les persones i a apropar-me a desconeguts per captar les seves mirades i fer aflorar una emoció. M'atrauen les persones senzilles, els oblidats, aquells de qui no se'n parla i que massa sovint cauen en l'oblit. És així com la ruralitat i la discapacitat m'han tocat profundament.

Després d'haver dirigit un club durant uns quants anys, em vaig unir a un nou col·lectiu de la nostra Unió Regional: Hexa-go-on.

